

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/162/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115232219
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5115232219.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobcu: Z. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. č. XXX, F. X. H., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Ing. Dušan Chlapík s.r.o., Sládkovičova 13, Žilina, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená -Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova č. 2, Bratislava, o zaplatenie 1.070,56 eur s príslušenstvom, o odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 14C/334/2015-95 zo dňa 6. apríla 2017 takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 997,67 eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 26.8.2015 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a o náhrade trov konania potvrdzuje.

Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponecháva nedotknutý.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Napadnutým rozsudkom ako súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi 997,67 eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 26.8.2015 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanú zaviazal k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 86 %.

V dôvodoch svojho rozhodnutia poukazuje na ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkonoch verejnej moci a zmene niektorých zákonov v znení zmien a doplnkov, judikatúru Najvyššieho súdu SR, ustanovenia a vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a vykonané dokazovanie konštatoval nasledovné skutkové a právne závery:

Po vyhodnotení dôkazov rešpektujúc právny názor súdu druhej inštancie dospel k záveru, že žaloba je vo svojom základe dôvodná a poukázal na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej štát zodpovedá za škodu spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia, ktoré sa skončilo zastavením alebo oslobodením spod obžaloby. V predmetnom konaní bol žalobca spod obžaloby oslobodený a má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa citovaného zákona zásadne právo na náhradu škody vrátane náhrady nákladov na trovy obhajoby. Pri stanovení pasívnej legitímácie zástupcu štátu žalovaného prihladal na doterajšiu judikatúru a vyslovené právne závery Najvyššieho súdu SR, uznesenie z 26.9.2012 sp.zn. 6Cdo/149/2011, ako aj závery prijaté Najvyšším súdom SR v rozsudku zo dňa 14.10.2015 č.k. 8Cdo/289/2014 a konal ako so zástupcom odporcu s Generálnou prokuratúrou SR podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z., pričom zhodne stanovil pasívnu legitímáciu zástupcu aj krajský súd. S poukazom na vykonané dokazovanie a uplatnenie nároku v zmysle § 15 ods.1 citovaného zákona spolu s odpoveďou Generálnej prokuratúry SR ako zástupcu štátu, nárok bol nesporne a preukázateľne

prerokovaný s príslušným orgánom, čo nepopieral ani žalovaný. Preto sa zaoberal výškou škody, ktorá žalovanému vynaložením trov právneho zastúpenia s jeho zastupovaním v trestnom konaní vznikla. Zistil, že žalobca v konaní nepreukázal úkon podľa § 14 ods.1 písm. a) zákona č. 655/2004 Z.z., ktorý sa preukazuje záznamom z porady a podpisom klienta, ktorý v konaní predložený nebol, pričom takýto úkon, teda nielen prevzatie veci, ale aj porada s klientom, nemusí byť nevyhnutne vykonaný. V tomto rozsahu poukázal na závery stanoviska trestno-právneho kolégia NS SR sp.zn. Tpj90/2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.4.2013 sp.zn. 2Tos 11/2013 a uznesenie NS SR zo dňa 29.11.2011 sp.zn. 5Tos 24/11.

Súd preto priznal žalovanému náhradu trov za vynaložené úkony, ktoré sa nestali v konaní sporné, pričom ich výšku určil podľa ustanovenia § 12 ods.3 písm. a) citovanej vyhlášky. Hotové výdavky určil ako režijný paušál v súlade s ustanovením § 16 ods.3 citovanej vyhlášky, cestovné v zmysle ustanovenia § 15 písm. a) citovanej vyhlášky a stratu času v súlade s ustanovením § 17 ods.1 citovanej vyhlášky.

Nárok na úkon právnej služby, prípravy a prevzatia veci a režijného paušálu náležiacemu k tomuto úkonu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v celkovej sume 997,67 eur.

Pokiaľ žalovaný namietal nepreukázanie skutočnosti, že právny predchodca žalobcu (zrejma nesprávny právny zástupca žalobcu) je platcom DPH, súd mal túto skutočnosť preukázanú IČO-m ako aj údajmi zverejnenými na Daňovom riaditeľstve SR.

Žalobcovi priznal nárok na úrok z omeškania v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1993 Z.z.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 2 CSP.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku okresného súdu v časti výroku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 997,67 eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 26.8.2015 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a o náhrade trov konania podal odvolanie žalovaný. Navrhoval odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon, nakoľko konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Predpokladom práva na náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. je vo všeobecnosti existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávny úradný postup orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci. Žalobca ako titul, od ktorého odvodzuje svoj nárok, uvádzal obžalobu. Obžaloba však nie je rozhodnutie. Uplatniť si pritom na súde možno nárok len z titulu, ktorý bol aj predbežne prerokovaný s príslušným orgánom verejnej moci. Predbežne prerokovaná však bola ako titul, od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok obžaloba.

Aj z viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu SR vyplýva, že v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia má oslobodzujúci rozsudok rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia pre nezákonnosť, k čomu dospel tzv. extenzívnym výkladom zák. č. 514/2003 Z.z. S touto teóriou síce nesúhlasí, ale Najvyšší súd SR opakovane judikoval, že oslobodzujúci rozsudok má takéto účinky výlučne vo vzťahu k uzneseniu, vzneseniu obvinenia a nie k obžalobe. Aplikovať tieto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR na daný prípad nemožno, keďže k uplatneniu nároku nedošlo z titulu uznesenia o vznesení obvinenia. S týmito argumentmi sa súd prvej inštancie dostatočne v rozsudku nevysporiadal, čo má za následok inú vadu konania, teda je nesprávne rozhodnutie vo veci.

3. K odvolaniu žalovaného proti rozsudku okresného súdu podal písomné vyjadrenie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške. Vo svojom vyjadrení uviedol, že so závermi žalovaného sa nestotožňuje a tieto považuje za nesprávne v rozpore so zisteným a preukázaným skutkovým stavom. Ako je zrejme z podanej žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 30.3.2015, žalobca v tejto žiadosti jasne popísal skutkový stav v predmetnej trestnej veci a poukázal na uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe, proti ktorému podal sťažnosť, ktorú sťažnosť ako nedôvodnú prokurátor zamietol. Ako písomný listinný dôkaz žalobca pripojil k svojej žiadosti predmetné uznesenia o vznesení obvinenia ako aj svoju sťažnosť a zamietnutie sťažnosti prokurátorom. Vo svojej žiadosti poukázal a predložil obžalobu podanú prokurátorom, avšak na túto poukazoval jednak ako rozhodnutie prokurátora po skončení vyšetrovania, ale najmä vo vzťahu k tomu, ktorý orgán vystupuje v mene Slovenskej republiky v predmetnej veci, a to Generálna prokuratúra SR.

Rovnako v podanej žalobe a v súdnom konaní ako listinné dôkazy predložil uznesenie o vznesení obvinenia ako aj svoju sťažnosť proti tomuto uzneseniu, zamietnutie sťažnosti prokurátorom. Je teda zrejme, že uznesenie o vznesení obvinenia je ako listinný dôkaz súčasťou spisu a na toto rozhodnutie žalobca poukazoval jednak vo svojej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku ako aj v podanej žalobe. Pokiaľ žalobca v priebehu konania poukazoval aj na podanú obžalobu prokurátorom, je zrejme, že sa jedná o nadväzujúce rozhodnutie prokurátora na celé prípravné konanie, pričom prokurátor mal povinnosť dohliadať na zákonnosť prípravného konania z úradnej povinnosti.

Pokiaľ žalovaný namieta, že sa súd prvej inštancie dostatočne nevysporiadal s vyjadreniami žalovaného a jeho záverečným návrhom poukázal na to, že tvrdenia žalovaného sú rovnaké počas celého konania, a s týmito sa už vypořiadal dostatočne, zrozumiteľne aj odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí 5Co/310/2016 zo dňa 31.10.2016, ktorým bol súd prvej inštancie viazaný.

4. Krajský súd ako funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom, ktorým je žalovaný v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods.1 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP, a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods.1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku napadnutého odvolaním potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods.1, 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti. Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponechal nedotknutý.

5. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

8. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedli účastníci v rámci odvolacieho konania, konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom výstižne a dostatočne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia a vysporiadal sa s rozhodujúcimi skutočnosťami. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijaté právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd.

9. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd považuje za nevyhnutné uviesť, že právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, je možné uplatňovať len voči štátu a ako správne konštatoval aj okresný súd, v mene Slovenskej republiky mal ako ústredný orgán štátnej správy, v mene ktorej koná, vystupovať Generálna prokuratúra SR. Zákon o zodpovednosti za subjekt zodpovedný z nezákonného rozhodnutia, označuje štát. Právna úprava obsiahnutá v tomto zákone je tak založená na princípe jediného výlučného nositeľa zodpovednosti za škodu, ktorým je štát, ktorý zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone svojej exekutívnej funkcie. Štát je teda subjektom zodpovednosti za škodu a zákon vymedzuje orgány, z činnosti ktorých pri výkone verejnej moci mohla zodpovednosť štátu vzniknúť. Štát ako zodpovedný subjekt nezodpovedá za seba, ale za subjekt, ktorý škodu či nemajetkovú ujmu zapríčinil. Tým je orgán štátu, na ktoré sú prenesené určité úlohy, pretože štát zodpovedá za tie orgány, oni sami nie sú subjektmi zodpovednostného vzťahu. Trestné konanie začína

vždy vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšené podaním obžaloby a v rámci tohto konania vykonávajú pôsobnosť tak vyšetrovateľ policajného zboru, ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej na tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci ako orgán konajúci v mene štátu, prichádzalo v čase rozhodovania prvostupňovým súdom do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR, ako aj Generálna prokuratúra SR. K námietke žalovaného, že Generálna prokuratúra SR nie je príslušná na zastupovanie štátu v tomto konaní, sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca si uplatnil svoj nárok na predbežné prerokovanie nároku na Generálnej prokuratúre SR. Generálna prokuratúra SR sa vecne zaoberala nárokom žalobcu a vyhodnotila ho ako vecne nedôvodný. Generálna prokuratúra tak prijala postavenie zástupcu SR pri predbežnom prerokovaní nároku žalobcu a s tým aj potom súd v konaní konal. Nemohol potom odvolací súd prisvedčiť argumentom odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolanie, pretože žalobca si dôvodne uplatnil náhradu škody titulom nemajetkovej ujmy za vzniknuté trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Aj podľa odvolacieho súdu boli naplnené všetky predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci v zmysle ustanovení Zákona o zodpovednosti za vzniknutú škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci č. 514/2003 Z.z., preto rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

10. Pokiaľ ide o námietky, ktoré uvádzal žalovaný v podanom odvolaní týkajúce sa titulu, od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok, t.j. obžalobu, ktorá nie je rozhodnutím, tak odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie uvádza, že žalobca vo svojej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 30.3.2015 vyslovene nepoukazuje len na obžalobu, ale popisuje celý skutkový stav v trestnej veci, pričom k svojej žiadosti pripojil listinné dôkazy. Uvedené listinné dôkazy a skutkový stav popísal aj vo svojej žalobe a na ne poukazyval v priebehu celého konania.

11. S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácie odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

12. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ustanovenia § 396 odst. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 odst. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní mala plný úspech strana žalobcu, a preto odvolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

13. V rozhodnutí odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovanie v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)